

என் மாயப் பள்ளி

Dr. அபய் பங்

ஆங்கிலத்தில் : அர்விந்த் குப்தா

தமிழில் : உத்ரா துரைராஜன்

புதிய கல்வி

சிறு பிள்ளையாக இருக்கும்போது, நான் ஒரு வியத்தகு பள்ளிக்குச் சென்றேன். இன்றோ, என் மகன் ஆனந்திற்கு அத்தகைய ஒரு கல்வியைத் தர முடியவில்லையே என்ற வருத்தத்தில் தவிக்கிறேன். “எங்களுடைய குழந்தைப்பருவம் அவ்வளவு வித்தியாசமாய் இருந்தது தெரியுமா! இப்போதோ, நம்மால் கொஞ்சமும் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி எல்லாம் மாறிவிட்டது”, என்று பெரியவர்கள் தங்களின் கடந்த காலத்தை ஒப்பிட்டுப் புலம்புவதையும் அங்கலாய்ப்பதையும் அவ்வப்போது கேட்கிறோம். எனக்கென்று வரும்போது, என் மனமும் கனப்பதை உணர்கிறேன். அப்படி என்ன பெரிய வித்தியாசம் தங்களின் பள்ளியில் என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை நான் வார்தாவில் இருந்த பள்ளிகளில் படித்தேன். காந்தியடிகள் மொழிந்த புதிய கல்வி அல்லது அடிப்படை கல்விக் கொள்கையை கடைபிடித்த பள்ளிகள் இவை. சொல்லப்போனால், சேவாகிராமத்தில் இருந்த புதிய கல்விப் பள்ளியிலேயே நான்கு ஆண்டுகள் படித்தேன். வகுப்பறை என்ற பேரில் நான்கு சுவர்களுக்குள் முடங்கி, இயற்கை அண்மையிடமிருந்து விலகி, வெற்றுப் பாடங்களை மனப்பாடம் செய்வது கல்வி அல்ல. இயற்கையின் மடியில் தவழ்ந்து, சமூகத்திற்குப் பயன்படும்படி வேலைகள் செய்யும்போது மட்டுமே

குழந்தைகள் சிறப்பாகக் கற்கிறார்கள் எனும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டதே காந்தியடிகளின் புதிய கல்விக் கொள்கை. இதன் மூலம் குழந்தைகள் மனம் விரிவடைகின்றது, மேலும் பயனுள்ள திறன்களை வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். இத்தகைய கல்விமுறையை நடைமுறைப்படுத்த காந்தியடிகள் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் சேவாக்கிராமத்திற்கு இரண்டு மிகச்சிறந்த ஆசிரியர்களை ரபீந்திரநாத் தாகூர் அனுப்பிவைத்தார். இலங்கையிலிருந்து இதற்காகவே வந்தவர் திரு. அரியநாயகம் ஐயா அவர்கள், வங்காளத்திலிருந்து ஆஷா தேவி அம்மையார். தாகூர் இயற்கை மற்றும் கலைகளின்மேல் வைத்திருந்த ஈடுபாட்டை காந்தியின் கல்வி முறையோடு அழகாய்ப் பின்னிணர்ர்கள் இவ்விரு ஆசிரியர்களும். என் அம்மா இந்தப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியையாய் பல ஆண்டுகள் இருந்ததால், இந்தக் கல்விச் சோதனைகளில் என் பெற்றோரும் பங்குகொண்டனர். அந்தப்பள்ளி கல்வியில் பலப்பல புது உத்திகளை, முறைகளை, வேறான வழிகளை சோதித்தது. என் நினைவுப் பெட்டகத்திலிருந்து அவற்றில் சிலவற்றை உங்களுக்காக இங்கே வெளிக்கொணர்கிறேன்.

விலங்குகள் அறிமுகம்

இயற்கை மற்றும் வன உயிர்கள் பாதுகாப்பு பற்றி இன்று பெரிய அளவில் பேசப்படுகிறது. ஆனால் ஐம்பது வருடங்கள் முன்பு, இவை பற்றிய பேச்சு பெரிதும் வழக்கத்தில் இல்லாத

காலம் அது. என் மராத்தி ஆசிரியர், படீல் ஐயா ஒரு பலா
 மரத்தின் கிளையின் மேல் அமர்ந்து பாடம் நடத்துவார். காடு
 பற்றிய பல கதைகளைக் கூறி எங்களை மகிழ்ச்சியில்
 ஆழ்த்துவார். ஒரு வேட்டைக்காரனாய், அவரின் பல
 அனுபவங்களை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். ஒரு சமயம்,
 கருவுற்றிருந்த ஒரு பெண்மாளை அவர் தவறுதலாய் தாக்கிவிட்டார்.
 அந்தப் பெண்மானின் கண்ணில் வழிந்தோடிய துயரம் அவரை
 உலுக்கிவிட்டது. வேட்டைத் துப்பாக்கியைத் தூரப்போடச் செய்தது,
 அதனால் ஏற்பட்ட அவரின் மனவேதனை. கொஞ்ச நாட்களில்
 மீண்டும் காட்டுவிலங்குகளைப் பின் தொடர்ந்தார். ஆனால்,
 இம்முறை கையில் புகைப்படக்கருவியோடு! உயரமான
 மரக்கிளைகளின் உச்சியில் சின்ன பரண் அமைத்து, பல
 இரவுகளை தனியாக அக்காடுகளில் கழித்தார். காட்டு
 விலங்குகளின் மிகச் சிறந்த புகைப்படங்கள் எடுக்கும் கலை
 அவரின் வாழ்க்கையோடு இயைந்தது. விலங்குகள் மேல் அவருக்கு
 இருந்த ஆழ்ந்த அன்பும், கருணையும் அவரின் கதைகள் மூலம்
 எங்களுக்குப் பிடிப்பட்டன. இக்கதைகள் எங்களை வேறு ஒரு
 உலகத்திற்கே இட்டுச் சென்றன, கிரங்கடித்தன. காட்டுப் பாதையில்
 நாங்களே போவதுபோல் தோன்றியது. படீல் ஐயா ஒரு வார்த்தை
 வித்தகர். காட்டைப் பற்றி வார்த்தைகளாலேயே எங்கள் மனங்களில்
 வர்ணம் தீட்டினார். அவரின் கதைகள் என்னில் ஆழமான
 தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, விரைவில் காட்டையும், காட்டு
 விலங்குகளையும் நான் விரும்பத் தொடங்கினேன்.

இக்காலத்தில், மராத்தி பாடநூல்களில் உள்ள விலங்குகள் பற்றிய பாடம் 'விலங்குகளும் உயிரினங்கள்' என்ற உயிர்ப்பற்ற ஒரு வரியோடு துவங்குகிறது. இத்தகைய வெற்று வார்த்தைகள் குழந்தைகளின் கற்பனைத்திறனை தூண்டுமா? அவர்களை ஊக்குவிக்குமா? அடர்ந்த காடுகளை உடைய பசுமையானதொரு மாவட்டம் மகாராஷ்டிரத்தின் கச்சிரோலி மாவட்டம். ஆனால் அங்கே உள்ள பள்ளிப்பாடத்திட்டம்கூட, ஏனோ அதன் வனங்கள் மற்றும் வனவிலங்குகளிடமிருந்து முழுதாய் விலகியே நிற்கிறது!

சாதுக்கள் திருவிழா

துகாராம் அவர்கள் எழுதிய பாடல் வரிகளை நாங்கள் கசப்பு மருந்தை விழுங்குவது போன்று, விழுங்க வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு மழைக்காலத்தின்போதும், எங்கள் பள்ளி, 'சாதுக்கள் திருவிழா' கொண்டாடியது. அவர்களின் வாழ்க்கையில் நடந்த பல அழகிய சம்பவங்கள் சார்ந்த நாடகங்கள் நடத்தினோம், படங்கள் வரைந்தோம், கட்டுரைகள் எழுதினோம், சுவற்றோவியம் புனைந்தோம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சில குழந்தைகள் மட்டும் அல்ல, ஒவ்வொரு குழந்தையும் இந்நிகழ்வில் பங்கேற்றது. இரு வாரங்கள் முழுக்க முழுக்க பள்ளி விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும். ஒரே பாடல் வரியை மூன்று வெவ்வேறு பாணியில் பாட இங்கேதான் நான் கற்றேன். இனிய பக்திப் பாடல்கள் பல இவ்விழாவின்போது இசைக்கப்பட்டன.

அப்படியொரு குழுஇசையின்போதுதான் நான் முதன்முதலில் பைரவி ராகத்தைப் பாட கற்றுக்கொண்டேன். அக்கோலாகலத்தில் பல முக்கிய பாடங்களைப் பயின்றோம். சாதுக்கள் கூறிய நல்லுரைகள், வாழ்க்கை வரலாறு, தத்துவயியலில் அவர்களின் பங்களிப்பு என பலவற்றையும் அறிந்துகொண்டோம். இதில் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. இவை அனைத்தையும் மிக விளையாட்டாய் கற்றோம். ‘மொழிப்பாடம்’, ‘இசை’, ‘தத்துவம்’ என தனித்தனியாய் அடையாளக் குறியிடாமல் அனைத்தையும் இயல்பாய்க் கற்றோம்.

பல வருடங்களுக்குப்பின், நான் ஒரு அரசுப் பள்ளியை பார்வையிடச் சென்றேன். நான் பல வருடங்களுக்குமுன் கற்ற துகாராமின் அதே பாடல் வரிகளை மீண்டும் அங்கே பார்த்தேன். “காவ்ய குசுமாஞ்சலி” எனும் தலைப்பில் அச்சடிக்கப்பட்ட ஒரு மராத்தி பாடப்புத்தகத்தில் அந்தப்பாடல் வரிகளும், அதற்கான விளக்க உரையும். சாது துகாராமே பார்த்திருந்தால் கூட அதைப் படித்து மிகவும் வருத்தப்பட்டிருப்பார், அந்தளவு மோசமாக எழுதப்பட்டிருந்தது.

தாவரவியலை நான் கற்ற விதம்

பல பள்ளிகளில் நல்ல புகைப்படங்கள் அல்லது கோட்டோவியங்கள் அல்லது கண்ணாடிக் குடுவையில் அடைக்கப்பட்ட மாதிரிகள் உதவி கொண்டு தாவரவியல்

கற்பிக்கப்படுகிறது. வாயிலேயே நுழையாத செடி வகைகளின் தாவரவியல் பெயர்களை, பல்வேறு இலை, வேர் வகைகளை மனப்பாடம் செய்யவேறு குழந்தைகள் முயல்கிறார்கள். இவ்வார்த்தைகளை தேர்வு முடிந்த கையோடு மறந்தும் விடுகிறார்கள். எங்கள் பள்ளி அருகே பல தோட்டங்களும், வயல்களும் இருந்தன. அவற்றில் பலவகைத் தாவரங்கள் இருந்தன. முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்றால், அது எங்கள் ஆசிரியர்கள் எங்களை தவறாமல் இட்டுச்சென்ற களப்பயணம் மற்றும் ஊர் உலாக்கள்தான். அத்தகைய பயணங்களின்போது, செடிகளை உற்று நோக்கினோம். எந்த ஒரு செடியையும் 'பொதுப் பெயர்' கூறியே அதனை அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். வழக்கில், பயன்பாட்டில் இருந்த பெயர் ஆதலால், அச்செடிகளோடு நாங்கள் சட்டென சொந்தம் கொண்டாடி நண்பர்கள் ஆனோம். பின்பு அவற்றின் இலை, பூ, காய் ஆகியவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தோம். முடிவில் அவற்றின் கனிகளையும் உண்டு ருசித்தோம். (பின் நாட்களில், அமெரிக்காவில் நான் வகுப்பறையிலேயே கற்றலின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக 'மாதிரி'களை உண்டு ருசி பார்த்திருக்கிறேன். மேலும், அங்கே வகுப்பறையில் சாக்லேட் உண்பதும் குளிப்பான கோக் அருந்துவதும் வழக்கமாக இருந்தது). இலந்தையையும், மாம்பழத்தையும் உண்டு, அவற்றிடையே இருந்த ஒற்றுமைகளை பேசி விவாதித்தோம். ட்ரூப் (drupe - ஒரே ஒரு பெரிய கொட்டை உள்ள ஒரு வித பழவகை) பழத்தைப் பார்த்து, அதன்

பண்புகளைப் பட்டியல் இட்டிருக்கிறோம். தோட்டங்களிலும், வயல் வரப்புகளிலும் நாங்கள் தினமும் திரிந்தோம், அது எங்களை இயற்கைக்கு மிக அருகில் இட்டுச்சென்றது. தாவரவியலின் நுட்பமான கருத்துக்களைப் புரிந்துகொள்ள உதவியது. தாவரவியல் சார்ந்த நுணுக்கமான கருத்துக்களும், கருத்தாழம் செரிந்த கொள்கைகளும், தெள்ளிய அழகோடு அற்புதமாய் நம் முன் சிதறிக்கிடக்கின்றன. அவற்றை தொட்டுப் பார்க்கவும், உணர்ந்து கொள்ளவும், நுண்ணோக்கவும் எங்கள் ஆசிரியர்கள் எங்களை ஊக்குவித்தனர். “அங்கையுருவான, விரிந்த, வலையுரு நரம்போடிய” (palmate, divergent and reticulate) போன்ற வார்த்தைகள் எனக்கு ஒரு போதும் பூச்சாண்டி காட்டவில்லை. அதற்கான காரணம் புரியக்கூடியதே. இந்தப் பண்புகள் கொண்ட பப்பாளிமரம் கண்முன் நிற்கும் போது, அதைவிட இந்த வார்த்தைகள் பெரிதாய் நிற்குமா என்ன?

என்னுடைய ஏழாம் வகுப்புத் தேர்விற்போது, பல்வேறு இலைகள், பூக்கள் கொண்டு ஒரு உலர் தாவரகம் (herbarium) செய்யச் சொன்னார் எங்கள் ஆசிரியர். உள்ளூரில் இருந்த தோட்டங்கள், அருகிலிருந்த வயல்வெளிகள் என எல்லா இடங்களிலிருந்தும் இவற்றை சேகரித்தோம். ஐம்பது வருடங்களான பின்னரும், மிகத் தெளிவாக இவற்றை சேகாரம் செய்த ஒவ்வொரு இடமும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. “அங்கையுருவான, விரிந்த, வலையுரு நரம்போடிய” இலைகள் எங்கெங்கே தேடினால்

கிடைக்கும் என்பது நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அந்த பப்பாளி மரங்கள் எல்லாம் என் கண்முன் வந்துபோகின்றன. இவையெல்லாம் அதிசயத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இதனாலேயே, கல்லூரி நாட்களில் தாவரவியல் படிப்பது கொஞ்சம் கூட கடினமாகத் தோன்றவே இல்லை. சொல்லப்போனால், இறுதியாண்டில் இந்தப் பாடத்தில் நான் முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்தேன். அப்போது என் பேராசிரியர் என்னை பாராட்டினார். மனதுக்குள் நான் என்ன நினைத்தேன் தெரியுமா, “ஐயா, நான் கல்லூரியில் தாவரவியல் கற்கவில்லை. என் சேவாக்கிராமப் பள்ளியில், சிறுவனாய் அங்கே பயிலும்போதுதான் உண்மையாகக் கற்றேன்.”

தினப்படி கணிதம்

“இரண்டு குழாய்கள் உடைய ஒரு நீர்த்தொட்டி - ஒரு குழாய் தொட்டியில் நீரை நிரப்பும், மற்றொன்று நீரை வெளியேற்றும். அந்தத் தொட்டியை நிரப்ப எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்பதைக் கண்டுபிடி”. நம் கணக்குப் பாடபுத்தகங்கள் இதுபோன்ற எண்ணற்ற கேள்விகளால் நிரம்பியுள்ளன. “நாம் எதிர்கொள்ளும் அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவத்திற்கும் கணிதப் பாடத்திட்டத்திற்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா?” என்பது விவாதத்திற்குரிய கேள்வி. எந்த ஒரு புத்திசாலியாலும் நீரை வெளியேற்றும் கீழ்க்குழாயை முடிவிட்டு, இந்தக் கேள்விக்கு விடைகாண முடியும். என் பள்ளியில் ‘கொள்ளளவு’ எனும் கோட்பாட்டை எவ்வாறு கற்றேன் என ஒரு உதாரணம் கூறுகிறேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் கட்டாயமாக மூன்று மணிநேரம் ஆக்கப்பூர்வமான வேலையில் நாங்கள் ஈடுபடவேண்டும். இது எங்கள் கல்வியின் ஓர் அங்கம். காந்தியடிகளின் 'உணவுக்கு உழைப்பு' கொள்கையின் ஒரு கூறு இது, நம் உணவை உற்பத்தி செய்ய நாமே உழைக்க வேண்டும். சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் விதத்தில் வேலைகள் செய்வதன்மூலம் பல்வேறு திறன்களை வளர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்ற வினோபா பாவேயின் தீர்க்கதரிசனப் பார்வையின் ஒரு பகுதியும் கூட. இதற்காக, இரண்டு வாரங்கள் நான் மாட்டுத்தொழுவத்திற்குச் சென்று வேலை செய்தேன். அச்சமயம் ஒரு புதிய தொழுவம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய ஆசிரியர் ஒரு குறிப்பிட்ட நடைமுறைச் சிக்கலுக்குக்கான விடையைக் காண என்னைப் பணித்தார். "ஒரு மாடு தினமும் எவ்வளவு நீர் அருந்தும் என்பதைக் கண்டுபிடி. தொழுவத்தில் இருக்கும் அத்தனை மாடுகளுக்கும் தேவையான நீரின் அளவு என்ன என்று அளவிடு. எல்லா மாடுகளின் தாகத்தையும் தீர்க்கும் அளவில் ஒரு நீர்த்தொட்டியைக் கட்டு. அத்தகைய தொட்டியைக் கட்ட எத்தனை செங்கற்கள் தேவை? அடுத்து, தேவையான செங்கற்களை நீயே சென்று வாங்கி வா". ஒரு வாரத்துக்கும் மேலாக இந்தக் கணக்கோடு மல்லுக்கு நின்றேன். வெவ்வேறு அளவுகளில் பல நீர்த்தொட்டிகள் இருந்தன. இவற்றின் கொள்ளளவை எப்படி அளப்பது? கொள்ளளவிற்கும் தொட்டியின் வெளிப்புற பரப்பளவிற்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன?

நான் ஒரு நீர்த்தொட்டியைக் கட்டினேன், மேலும் அதன்மூலமே தினப்படி கணிதத்தை அதிகம் கற்றேன்.

சமையல் மூலம் கற்றல்

சமூகப் பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொள்வதன் மூலம் அறிவியலை நன்றாகக் கற்கலாம் என்பதற்கான ஒரு சம்பவம் இதோ அடுத்து. எங்கள் பள்ளியில் மாணவர்கள் மாறிமாறி சமைக்க வேண்டும். பள்ளி உணவுக் கூடத்தில் தினமும் நூறு பேர் உண்டார்கள். எட்டுபேர் கொண்ட மாணவர் குழுக்கள் மாறிமாறி இவர்களுக்கு சமைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றனர். ஒரு மாதத்திற்கு ஒருநபருக்கான செலவு முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிடும். சமைக்கப்படும் உணவு சுவையானதாகவும், சத்தானதாகவும் இருக்கும் அதே சமயத்தில், அதற்கான செலவு வரையறுக்கப்பட்ட தொகைக்குள் அடங்க வேண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் சமாளிப்பது பெரும் சவாலாகவே இருந்தது. உருளைக்கிழங்கு விலைமலிவாகக் கிடைத்தது, ஆனால் அதில் மாவுச் சத்துதான் அதிகம் உள்ளது, பிற சத்துகள் அதிகம் கிடையாது. இந்த அடிப்படையில் சத்துக்கள் நிறைய இல்லாத உருளையை அதிகம் பயன்படுத்த முடியாதபடியான நெருக்கடி. இந்திய மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் கழகம் (ICMR - Indian Council of Medical Research) வரையறுத்துள்ள குறைந்தபட்ச எண்ணெய் அளவில் சமையல் செய்யும்போது, அந்த அளவையும் மீறமுடியாது. வீட்டை நிர்வகிக்கும் பெண்களிடம் உள்ள அனுபவம் எங்கள் யாரிடமும்

துளியும் கிடையாது. உணவின் மதிப்பு மற்றும் பணத்தின் மதிப்பு
 என இரண்டையும் சமன் செய்ய பாடாய் படுவோம். பல சமயங்கள்
 எங்களின் முன்னேற்பாடுகளும், உணவுப்பட்டியலும் தோல்வியைத்
 தழுவிவிருக்கின்றன. நாங்கள் பட்டியலிட்ட உணவு வகைகளை
 சமைக்கமுடியாமல் போனதும் உண்டு. மொச்சை, பருப்பு
 வகைகளை வேகவைக்கத் தேவையான நேரத்தை
 கணக்கிடுவதில் கூட தவறுகள் செய்திருக்கிறோம். இரவுநேரம்,
 சமையல் செய்த பாத்திரங்கள் மலைபோல் குவிந்து எங்களை
 அச்சுறுத்தும். அவற்றைக் கழுவி சுத்தம் செய்யும்போது, ஏதோ
 போர்க்களத்தில் காயம்பட்டு வீழ்ந்துகிடக்கும் வீரர்களைப் போல்
 மனநிலை இருக்கும். அதோடு, அடுத்தநாள் செய்யவேண்டிய
 சமையல்வேலை கண்முன் பூதாகாரமாக எங்களை அச்சுறுத்தும்.
 ஆனால் சத்தான சரிவிகித உணவு, பொருளாதாரம், மேலும்
 சமையல் எனும் கலை - இந்த முக்கியமான பாடங்களை
 சமுதாயச் சமையல் செய்யும்போது நாங்கள் கற்றோம்.
 கொத்தமல்லியின் பச்சை இலைகளில் விட்டமின் ஏ சத்து 10600
 அலகுகள் இருக்கும் என்பது இன்றைக்கும் என் நினைவில்
 உள்ளது. சமுதாயச் சமையல் கூடத்தில் ஒருசில நாட்களில்
 நான் கற்ற பல நிகரற்ற பாடங்களை ஏனோ, அடுத்த பத்தாண்டில்
 நான் பயின்ற மருத்துவக் கல்லூரியில் பார்க்கமுடியவில்லை.

வேளாண்மைச் சோதனைகள்

பள்ளியில் அங்கே பயின்ற ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் காய்கனிகள் வளர்ப்பதற்கென ஒரு சிறிய நிலத்திட்டு ஒதுக்கப்பட்டது. நாங்களே அதை உழுது, களையெடுத்து, நீருற்றி எங்களுக்குத் தேவையானவற்றை வளர்த்தோம். தங்களின் பயிருக்கு நீர்பாய்ச்ச, கிணற்றருகே எந்நேரமும் மாணவர்களின் ஒரு நீண்ட வரிசை இருந்துகொண்டிருக்கும். அதனால் பல குழந்தைகளால் இரவுநேரத்தில் மட்டுமே நீர்பாய்ச்ச முடிந்தது. இருளில் குள்ளநரிகளின் ஓலம் பயங்கரமாய் இருக்கும். குழந்தைகளை இச்சத்தம் மிகவும் பயமுறுத்தியது. இருந்தாலும், அச்சத்தை தாண்டி தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு காரிருள் கவிந்த நள்ளிரவிலும் அவர்கள் பயிருக்கு நீர்பாய்ச்சினார்கள். எங்களுக்குத் தேவையான பழங்களையும் காய்கறிகளையும் வளர்த்ததன் மூலம் பயிராக்கவியல்(agronomy) எனும் அறிவியல் கற்றோம். எந்த ஒரு உரத்தை வயலில் தூவுவதற்கு முன்னும் அதிலுள்ள வேதிப் பொருட்களின் பண்பினை நாங்கள் அறிந்திருக்கவேண்டும். இதற்காக, அப்பகுதியில் வாழ்ந்த அனுபவமிக்க விவசாயிகள் பலரோடு நாங்கள் பழகிப் பேசினோம் நீண்ட நேரம் கலந்துரையாடினோம். நெல் சாகுபடியில் நவீன வழிமுறைகளை ஜப்பானில் கற்ற முக்தெஷ்வர் பாய் மற்றும் திராட்சை வளர்ப்பில் முன்னோடியான ப்ரேம் பாய் ஆகியோர் இவர்களுள் சிலர். ஹலேவி ஐயாவின் பயிர்த்தோட்டம் கொஞ்ச தூரத்தில்தான் இருந்தது. இஸ்ரேல் நாட்டில் பல ஆண்டுகள்

விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர் அவர். அச்சமயத்தில் இந்திய திட்டக்குழுவில் உறுப்பினராக இருந்த திரு.அண்ணா ஸாஹப் ஸஹஸ்ராபுதே அவர்கள் அடிக்கடி அங்கு வந்துபோவார், வேளாண்மை சார்ந்த பொருளாதாரம் மற்றும் புதிதாய் மலர்ந்து கொண்டிருந்த தொழில்நுட்பம் பற்றிய புரிதலை எங்களிடம் விதைத்தார். இத்தகைய ஒரு உயிர்ப்பான சூழலில் நாங்கள் வேளாண்மை பற்றி நிறைய கற்றுக் கொண்டோம்.

மாணவர்களிடையே ஒரு வளமான போட்டாபோட்டிச் சூழல் நிலவியது. கொடுக்கப்பட்ட திட்டில் யார் மிக அதிக அளவு காய்கறிகள் வளர்க்கிறார்கள் என ஒருவரோடு ஒருவர் முண்டியடித்துக் கொண்டோம். சாகுபடியை அதிகரிக்க நாங்கள் ஏகப்பட்ட இயற்கை உரத்தை நிலத்தில் சேர்த்தோம். சொல்லப்போனால் மாட்டின் கோமியத்தை வாளி வாளியாகக் கொட்டினோம். இந்தப் புதுநுட்பத்தை கைக்கொண்டு, மலைக்கத்தக்க 1.75கிலோ எடையுள்ள ஒரு கத்திரிக்காயை விளைவித்தேன். அதனை வார்தா சந்தையில் விற்கச் சென்றபோது, யாரும் தொடவில்லை. ஏதோ புதுவித நோய் தாக்கியுள்ளது என பயந்து ஒருசிலர் அதை நிண்ட கம்பால் தொட்டுப்பார்த்தனர்!

வாழ்க்கைக்கான கல்வி

அடிப்படைக் கல்வி என்றழைக்கப்பட்ட புதிய கல்விமுறை பற்றிய ஒரு குற்றச்சாட்டு அவ்வப்போது வந்துகொண்டிருந்தது. உடல் உழைப்புக்கு அதீத முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் அறிவுத்தேடலுக்குத் தடையாய் அமைகிறது இம்முறை என்பதே!

சென்னை மாகாணத்தில் அடிப்படைக் கல்வித்திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தும்போது, “உடல் உழைப்பிலேயே அதிக நேரம் வீணடிக்கப்படுகிறது. அதனால் எங்கள் பிள்ளைகள் பிடிப்பில் மிகவும் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள்” என்றனர் மக்கள். இத்தகைய குற்றச்சாட்டினால் சென்னை மாகாணத்தின் அப்போதைய முதலமைச்சர் இராஜாஜி அவர்கள் பதவி விலக நேர்ந்தது. ஆனால் உண்மை என்ன?

குழந்தைகளின் மனதை சம்பந்தா சம்பந்தமே இல்லாத செய்திகளால் நிரப்பி, அவர்களை தேர்வின்போது துப்பவைக்க முடியும் என்று நம்பியோர் வேண்டுமானால் இத்தகைய குற்றச்சாட்டில் ஏதோ பொருளிருப்பதாக நினைக்கலாம். கந்தக அமிலத்திற்கான நான்கு வெவ்வேறு செய்முறைகளை பட்டியலிட ஒரு குழந்தைக்குத் தெரியவில்லை என்றால், உடனே அதனுடைய அறிவாற்றல் ஆதாரமின்றி ஆட்டமுடையது என இத்தகைய கும்பல் நினைக்கலாம். ஆனால், ஒன்பதாம் வகுப்பில் இருக்கும் ஒரு பிள்ளைக்கு இவ்வகை செய்திக்குவியல் என்ன வகையில் பயன் தந்துவிடமுடியும்? இவையெல்லாம் அவன் வாழ்க்கையோடு பிணையாமல் விலகியே நிற்கின்றன. இயல்வாழ்க்கையோடு நேரடித் தொடர்பிருக்கும் ஒவ்வொரு அறிவியல் துறையிலும் புதிய கல்விமுறையில் பயின்ற குழந்தைகள் பிறரைவிட சிறந்து விளங்கினர். ஆனால் வரலாறு, புவியியல், அரசியல் அறிவியல்

மற்றும் பொதுஅறிவு ஆகியவற்றில் பிறரை ஒப்புநோக்குகையில் இவர்கள் எவ்வாறு விளங்கினர்?

புவியியல் பாடத்தை என் பள்ளியில் சம்பிரதாய முறையில் நான் பயிலவில்லை. பல்வேறு நிலங்களிலிருந்து வந்த விருந்தினர்கள் பலரால் எல்லா நேரமும் நிரம்பியிருந்தது சேவாகிராமம். அவர்களின் கதைகள் பல கேட்டேன், இதிலிருந்தே பல்வேறு நாடுகளைப் பற்றி நான் நிறைய அறிந்தேன். எனக்கு தபால்தலைகள் சேகரிப்பதில் ஆர்வம் இருந்தது. நாடுகள் பலவற்றைப் பற்றிய சுவாரசியமான தகவல்கள் இதன் மூலமும் பெற்றேன். வெளிநாடுகள் சார்ந்த பயணக்கட்டுரைகள் பல படித்தேன். இந்நாடுகள் பற்றிய நல்ல புரிதல் இதனால் உண்டானது. இப்படித்தான் நான் புவியியல் பயின்றேன். பர்மா (மியான்மர்) நாட்டை கதைக்களனாகக் கொண்ட சரத்சந்த்ராவின் 'பதேர் தாபி' மற்றும் ஜாவர்சந்த் மெஹானியின் 'ப்ரபு பாதார்ய' எனும் புதினத்தையும் என்னுடைய ஒன்பதாம் நிறையில் படித்தேன். இப்புதினங்களின் வர்ணனைகள் என்னைப் பின்னாளில் பர்மாவுக்கு பயணிக்க உந்தின. என்னைப் பொருத்தமட்டில், புவியியல் பாடம் முழுமையான உயிர்ப்புள்ள ஒன்று, உந்தக்கூடிய ஒன்று, சோபையற்றதும் அல்ல சலிப்பூட்டுவதும் அல்ல.

அரசியல் அறிவியல் மற்றும் பொது அறிவை பயிற்றுவிக்க தனித்தன்மையான வழியை எங்கள் ஆசிரியர்கள் கையாண்டார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் மாலைப்பொழுதுகளில், செய்தித்தாள்களில்

வெளியான முக்கியமான செய்திகளையும், சுவாரசியமான நிகழ்வுகளையும் படித்துக்காட்டுவர். பிறகு அந்த நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னால் இருந்த வரலாற்றையும் அரசியலையும் எங்களுக்கு விளக்கினார்கள். க்யூபாவிற்கு ரஷ்யா அனுப்பிய அணுஆயுதங்களுக்கு அமெரிக்காவின் பதிலடிதான் அச்சமயத்தின் மிக முக்கியமான ஒரு செய்தி. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின், முதலாளித்துவம் அல்லது பொதுவுடைமை என இவ்விரண்டில் ஒரு பார்வை உடையவர்களாக இந்த உலகமே இரண்டாகப் பிரிந்தது எனலாம். அமெரிக்கா, ரஷ்யா இரண்டுக்கும் தத்தம்மிடையே நிலவிய நம்பிக்கையற்ற போக்கிற்கான காரணங்களையும், க்யூபா புரட்சியின் முக்கியத்துவத்தையும் எங்கள் ஆசிரியர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். ஸ்விட்சர்லாண்ட் ஏன் ஹெல்வீஷா என அழைக்கப்படுகிறது? தபால் தலைகள் சேகரிக்கும்போது இக்கேள்வி என்முன் தலைதூக்கியது. இதற்கான விடைகாண நான் நிறைய வாசித்தேன், இந்தத் தேடலின் பாதையில் இவ்வழகிய நாட்டைப் பற்றி நிறையவே கற்றேன்.

புதிய வழிமுறை

காந்தியடிகளின் கல்விபற்றிய தொலைநோக்கையும் தாசூருக்கு கலைமேல் இருந்த ஈடுபாட்டையும் ஒருசேர செயல்முறைப்படுத்த பல்வேறு புதுமையான சோதனை முறைகளை மேற்கொண்ட, கற்பனை ஊற்று பாய்ந்தோடிய சோதனைச்சாலை எங்கள் பள்ளி. சில உதாரணங்கள் மூலம் உங்கள்முன் அதனை வரைகிறேன்.

எழுத்துத் தேர்வுகள் மூலமே மட்டுமன்றி, நாங்கள் பிற வழிகளிலும் சோதிக்கப்பட்டோம். எங்களின் பிற திறன்களும் - சமையல், எழுதி நடித்தல், ஒரு பெரிய சபையின்முன் சொற்பொழிவாற்றுதல், மற்றும் எழுத்தோவியம் புனைதல் என பலவும் சோதிக்கப்பட்டன. இந்தச் சோதனை முறைகளில் இருந்த புதுமையே, அந்தந்த வகுப்பறை சூழ்நிலைக்கு ஏற்றாற்போல இவற்றை வளைத்துக்கொள்ள முடியும் எனும் பண்புதான்.

குழந்தைகள் எல்லாப் பாடங்களிலும் ஒரே அளவு திறன் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள். கணிதப் பாடத்தில் சிறந்த ஒரு குழந்தை, மொழிப்பாடங்களிலும் அதே அளவு சிறப்பாயில்லாமல் போகலாம். அதனால் நாங்கள் ஒரே ஆண்டில், வெவ்வேறு பாடங்களில் வெவ்வேறு நிலைகளில் இருக்க அனுமதித்தார்கள். ஒரு வகுப்பில் இருக்கும் குழந்தைகள் அனைவருமே அந்த வகுப்புத் தேர்வை மட்டுமே எழுத வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கவில்லை. அதாவது அதே ஆண்டில், நான் ஏழாம் வகுப்பு ஆங்கிலத்தையும், ஒன்பதாம் வகுப்பு கணிதப் பாடத்தையும், பத்தாம் வகுப்புக்கான மராத்தித் தேர்வையும் ஒரே சமயம் எழுதித் தேரலாம்.

இந்த போதனாமுறையின் ஒரு அங்கமாக நற்பண்புகளைப் பேணிவளர்த்தல் இருந்தது. எங்களின் அன்றாட பாடத்திட்ட செய்முறைகள் மூலம் நற்பண்புகளோடு ஒன்றினோம், இயைந்தோம். மேலும் இச்செயல்முறைகளின் மூலம் உடலுழைப்பு, தற்சார்பு, சமத்துவம், பொது நலனுக்காக உழைத்தல் என பலவற்றை

உள்வாங்கினோம். இத்தகைய மனிதநேயப் பண்புகளை வளர்த்துக்கொண்டதோடு, சமுதாய மலர்ச்சிக்காக தொடுக்கப்பட்ட போராட்டங்களிலும் மாணவர்களாகிய நாங்கள் எல்லாரும் பங்கெடுத்தோம். நாங்கள் வருடத்தின் சில நாட்கள் தூர தூர கிராமங்களுக்கெல்லாம் சென்று பூதான இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டோம். இதற்கு ஏதுவாய், ஒவ்வொரு ஆண்டும் சில நாட்கள் எங்கள் பள்ளியே மூடப்பட்டுவிடும்.

அந்தப் பள்ளி எங்கே போனது?

என் பள்ளி பற்றிய இந்த நினைவலைகளில் நீந்தி, அதன் துளிகளை நான் மக்களுடன் ஒவ்வொருமுறை பகிர்ந்து கொள்ளும்போதும், தவறாமல் அவர்கள் என்னைக் கேட்கும் கேள்வி, “அந்தப் பள்ளி இன்னும் உள்ளதா? எங்கள் குழந்தைகளை அங்கே அனுப்ப நாங்களும் விருப்பப்படுகிறோம்”. என் பள்ளியைப் பற்றிய ஒரு கடைசிச் செய்தியை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

காந்தியின் கனவான குடிசைத்தொழில்கள் இந்திய அரசின் இணக்கத்தைப் பெறவில்லை. பெரும் தொழில் முதலைகளோடு போட்டி போட முடியாமல் சிறு குடிசைத் தொழில்கள் அவற்றிடம் தோற்றன. அதேபோல், என் பள்ளியும் அரசின் அங்கீகாரம் இல்லாததால், அதிக காலம் தாக்குப்பிடிக்கவில்லை. எந்த ஒரு அங்கீகாரமும் இல்லாததால், அங்கே படித்த குழந்தைகளின்

எதிர்காலம் கேள்விக்குறியானது. அதனால் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளை அப்பள்ளியிலிருந்து எடுத்துவிட்டனர். பூதான இயக்கத்தில் மிக ஆவலுடன் ஈடுபட்ட பல பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை இங்கேதான் சேர்த்திருந்தனர். பின்னர், அவர்கள்கூட தத்தம் குழந்தைகளை அங்கிருந்து விலக்கிவிட்டனர். நம் அரசாங்கம் மற்றும் சமுதாயம் இரண்டிற்குமே தனித்துவம் வாய்ந்த இந்தப்பள்ளியின் மகத்துவம் புரியவில்லை. அத்தகைய ஒரு எதிர்ப்புச் சூழலில், மாற்றத்துக்கான எந்த ஒரு தீவும் நீடிக்க முடியாது. பள்ளியை வெளியே ஆக்கிரமித்திருந்த கடுமையான, வளமொழிந்த, சமுதாயம் எனும் வெத்துப்பாலைவனம் அப்பள்ளியை அப்படியே விழுங்கியது. இறுதியில் பூதான இயக்கமும் வலுவிழந்து மறைந்தது.

சமுதாயத்தில் ஆழமாய் வேருன்றியுள்ள சுயநலவாதம், நீ முந்தி நான் முந்தி எனும் மூடத்தனமான போட்டியானது, படைப்புத்திறன் மிக்க இந்த முனைவுக்கு இறுதியில் சாவு மணி அடித்தது.

என் மகனை அத்தகைய பள்ளிக்கு அனுப்பி கல்வி கற்பிக்க மிகவும் ஆசையாய் உள்ளது. ஆனால் அந்த மாயப் பள்ளி எங்கே உள்ளது?

முற்றும்

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் நிறுவிய நயீ தலீம் (புதிய கல்வி அல்லது அடிப்படைக் கல்வி) பள்ளியில் டாக்டர். அபய் பங் பயின்றார், அங்கே அவருடைய தாயார் சில வருடங்கள் பள்ளி முதல்வராக பணியாற்றினார்.

தான் கல்வி பயின்ற இந்த மாயப்பள்ளி பற்றிய அழகிய நினைவலைகளை இவ்வியத்தகு புத்தகம் மூலம் நம்முடன் பகிர்கிறார். பாடப்புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட கணக்குகள் மூலம் கணிதத்தைக் கற்கவில்லை அவர். மாறாக, பள்ளியிலிருந்த மாட்டுக்கொட்டகையில் ஒரு நீர்த்தொட்டியை வடிவமைத்துக் கட்டியதன் மூலம் கற்றார். மாணவர்களே சமையலறையை நிர்வகித்தார்கள், மாறிமாறி சமைத்தார்கள். அங்கேதான் வரையறுக்கப்பட்ட குறுகிய தொகைக்குள் சத்தான, சுவைமிக்க உணவை சமைக்கவும் கற்றார். உடல்சார் வேலைகள் பலவற்றில் மாணவப்பருவத்தில் ஈடுபட்டார், அதன் மூலம் கிடைத்த வாழ்வியல் அனுபவத்தில் பட்டறிவை மெத்தப் பெற்றார் அவர்.

நயீ தலீம் பள்ளி மேற்கொண்டிருந்த மிகச்சீர் முறைகள் சிலவற்றை - காந்தியடிகளின் மனத்திற்கு மிகவும் உகந்த கல்விமுறை சார்ந்த இவற்றை இந்தச் சிறு புத்தகம் மிக எளிய நடையில் ஆவணப்படுத்துகிறது.

டாக்டர். அபய் பங் ஒரு நிகரில்லா இந்திய மருத்துவர். ஒரு சமுதாயநல களப்பணியாளராக மகாராஷ்டிரத்தின் கச்சிரோலியின் தனிமையான பகுதிகளில் வாழும் மிகவும் பின்தங்கிய பூர்வீகக் குடிகள் பலவற்றுடன் பணி செய்துள்ளார். கிராமங்களின் மருத்துவ நலத்தேவைகள் சார்ந்த பல குறிப்பிடத்தக்க, புதுப்பாதை வகுத்த தீர்வுகள் இவரின் ஆராய்ச்சிகளின் பயனாய் விளைந்துள்ளன. இவை தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் குறிப்பிடத்தக்கவை. அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட விருதுகள் அவரும் அவருடைய நிறுவனமும் ஆற்றியுள்ள அரும்பணிகளுக்காக அளிக்கப்பட்டுள்ளன.